

Matjaž Pikalo

Kaj dela Lara Gerstein?

Kaj dela Lara Gerstein?

Mogoče drsa v Centralnem parku. "It's so easy to get lost in New York ..." sem skrivoma prebral v njenem dnevniku, ko je ni bilo doma. Mislim, da so jo napadli v podzemni. Bili

so trije. "Please, no, please, no ..." je prosila. Nekega večera na Rue Mouffetard sem ji barval lase s kano, na mizi so ležale karte za teater. Pripovedovala je, da je njena

babica še govorila jidiš. Oče je sam napravil opremo za studio, jaz pa sliko, ki sem jo pustil tam na omari. Ko je priletel njen brat

iz New Yorka, mu je bila dolžna deset dolarjev. Škoda, da se nisem bolj zanimal za tistega japonskega pesnika z očali.

Zadnje olje

Za Sylvio Plath

Tiho je v kuhinji, končno lahko prisluhneš
glasu v sebi, nočne ptice ti šepetajo
pesem. Tvoja otroka počasi padata v travo,
posteljica iz morskih alg je njuno varno
ležišče. Ko se zaigrata s sanjami, sta videti
kot dva angela, pomisliš. Zadnje dni si
bila z njima neskončno potrpežljiva. Stresaš
se od neprespanosti, kakor v vetru trepetajo

listi na brezi; utrujenosti ne čutiš več,
ničesar več ne čutiš. Možganski zapis hrani
le še eno, posledno misel. Čudno mirna si

umiješ obraz, greš z mokrimi prsti skozi
lase, skrbno zapreš vsa okna, vrata, ugasiš
luč in tresoča vstopiš v edino resničnost.

Rojstvo vesolja

Galaksije se zbirajo v jate, Zemlja
je žejna, čaka na zadnje dni, na
dež, ki prihaja. Vesolje se še zmeraj
trese, in čeprav so od velikega poka,
praeksplozije prostora samega, minile
že milijarde let, čutim pojemajoči
odmev stvaritve. Pika sem, natakarski
učenec, nekdo mi je dal ime, da bi se
pošalil z mano. Zdaj razumem vpliv
gama žarkov na rast mesečkov. Ne
sovražim sveta, v katerem bivam, čeprav
včasih mislim, da si zasluži kazen.
Moja radovednost je enaka natančnemu
opazovanju gibanja zvezd, ki jo je v
službi kitajske cesarske vlade izkazal
Yang Wei Te. Sem edina priča novi,
strahoviti eksploziji, ki je povsem
raznesla mogočno zvezdo.

Dan

Dan se z dnevom pokriva,
njegova svetloba je oslepljujoča.
Na Lešah cvetijo slive.
Brizganje murnov
utripa z žužnjanjem čebel.
Let apolona, belega metulja, je neslišen.
Čutim ritem dežja,
temu ne morem ubežati.
Vse je eno.
Samo tisto, kar je eno,
lahko uspe.
To nas,
raztresene v galaksiji,
zbližuje.
Dan pokriva dan;
skupaj trosiva padalce,
regratove lučke,
vabiva črčke:
"Čurimuri, pridi iz luknje,
bova jedla bele štruklje;
pridi, dam ti zlat dukat,
greva na njivo pšenico sejat!"

Živosrebrov fulminat

Andreju Moroviču

Potem prideš,
kot nekdo s hlačami na pizdo,
z radirko v žepu.
V venah
hraniš nitko živega srebra;
steklena špička paličice,
ranljiv, fragilen.
Če se raztreščiš,
postaneš igrača za otroke.
Hopla!, te položijo v dlan
in se čudijo.

Ne razumejo prav dobro,
ma si jim všeč.
Opazujem te,
kako vlečeš mlečno črto
na terametu sveta
in kje se boš ustavil.
Kapverdski otoki
imajo vročino, umirajo.
Meja je tvoje telo.

Les ballons

Vse,
kar mora biti,
je že napisano – baloni.
Mogoče letijo k Danu.
Bog,
ki gleda na nas od zgoraj,
mora biti neznansko utrujen,
se mu vidi na obrazu.
Svet
je poln otrok,
ki se grejo ravbarje in žandarje.
Mesec
vstopa v jedro
Zemljine sence,
škorci se selijo v mesta.
Vse je že tu –
Baloni, Bog, Mesec, Zemlja.
Vosek svidenja
nama oblikuje smrtno moč.